

и да подишам асфалтовия въздух на
родния град, за който винаги тъгувам.
Все още живя с надеждата: някога да
се върна и прекарам спокойно старини
си там.

Содия е все още необходима. Прого-
вореният ѝ живот и предназначено посе-
щаване, за да не изгубят бързо с
моя, което е дуло. Не пратя изкушение
и аз, но вече без всяка мисъл, която
изпитвам в каталото.

Редовно стигам по скелетите на
Виница — погледът веднага давам трепан.

Знае се, както в миналото, още много
заема. Застоя не успява да Ви аккомпанира
в кореспонденция. Все пак ще ми е
много радостно, докато през моя по-
мощение, да получавам отбране-каване
по кткой и друг ред от Вас.

Споликите ме не движат си, когато
вам пишем. Не мисля и Вие не пожелават
всичко хубаво!

Чакров